

M. Montserrat Vime Bacardí

Mossèn Pere
Oliveras Lapostolet
Aproximació a la seva figura

Pròleg de Joan E. Jarque Jutglar

Pròleg

La M. Montserrat Vime i Bacardí ha escrit un interessant llibre sobre mossèn Pere Oliveras Lapostolet. Llibre interessant pel seu contingut —molt del que ens explica és de primera mà— i perquè omple un buit que calia omplir, tal com ho indica l'autora dedicant-lo “a tots, i sé que són molts, els que van ser tocats per la netedat del seu nervi evangèlic”.

En nom d'aquests “molts” —entre els quals em compto— li agraeixo —li agraim, doncs— els anys de dedicació fidel a mossèn Pere, en vida. Agraïment que abasta la feinada minuciosa —entre d'arxivistista i de notari— en gestionar l'embalum abundós i variadíssim de paper que produïa incessantment mossèn Pere. Dedicació i feina avui culminades per la tasca, no fàcil, de la redacció i de l'edició d'aquesta publicació que tenim a les mans.

Una ullada a l'índex mostra les dues parts en les quals l'autora ha aplegat els seus materials, els seus records: uns “apunts biogràfics” —que l'autora quasi es limita a transcriure— i “el desplegament de la tasca pastoral” del mossèn.

En aquesta segona part, l'autora esdevé pas a pas un testimoni d'allò que relata. Llegint-lo no he pogut evitar la comparació —si es vol llunyana— de Lluç en les *perícopes nos* dels Fets dels apòstols.

Potser sense adonar-se'n, la Montserrat, obrint el llibre ens obsequia amb un text preciós. Ella l'intitula “Presentació”. El bisbe Torres i Bages l'hauria anomenat “Miniatura psicològica”: és el millor encapçalament i resum del llibre. Llegiu-lo!

JOAN E. JARQUE JUTGLAR

Presentació

A instàncies de persones a les quals va arribar la bona olor de Crist a través de mossèn Pere i que en volien tenir per escrit alguna recordança, amb plena consciència de la gran dificultat i de les meves poques habilitats, em decideixo a intentar fer unes senzilles pinzellades sobre mossèn Pere Oliveras Lapostolet, tot procurant, en la mesura que sigui possible, fer-lo parlar a ell mateix.

Amb una lletra molt difícil de desxifrar, va deixar diverses anotacions: sintètics resums d'homilies que sempre feia un cop pronunciades, petites indicacions de converses interessants, apunts del primer any de vida apostòlica i el diari que comença el primer diumenge d'advent de 1958 i abraça fins a l'any 2006. Cal dir que, a més de la dificultat d'entendre la lletra, hi ha el problema afegit d'escriure en clau i de manera telegràfica.

Pere Oliveras fou un home de Sants. En aquest barri de Barcelona va néixer, va viure i va evangelitzar, i sempre a la mateixa casa, carretera de Sants, 214. Coneixia al detall el barri i el portava al cor. Va recollir amb el pare, amb un carret que li havia fet el mateix pare com a joguina, tres grans pedres de l'església de Santa Maria de Sants quan la van enderrocar l'any 1936, més endavant el rètol del desaparegut carrer de Torredembarra, la vaca metàl·lica que anunciava la vaqueria del costat...: volia perpetuar el record del passat i guardar-ne testimonis per a les noves generacions. I per això tenia també gran interès a conservar les cases, car deia: “són les úniques edificacions modestes que queden a la carretera del Sants antic”.

Tenia un profund coneixement pastoral i molt proper de persones, famílies i situacions. Sobretot els joves van ser sempre objectiu preferent de la seva sol·licitud, i reconstruir el seu santuari interior, una meta moltes vegades aconseguida. Penso que és de consens molt general que era un home de Déu amb gran zel per fer-lo conèixer i estimar. Es va relacionar amb persones de tota mena (Mary Santpere, Kiko Argüello, Lanza del Vasto, el pare Estanislau...), però confessava que se sentia més còmode amb els marginats.

El ventall de relacions era tan ample que tenia més de deu mil fitxes de persones amb el seu nom, cognoms i adreça. Moltes vegades les entrava al fitxer amb la data del dia que coneixia la persona (i els bisbes el dia de la consagració episcopal); quan s'assabentava de la defunció hi afegia també la data del traspàs.

El sant rector d'Ars, el beat Pere Tarrés, mossèn Cañís de la paròquia del Carme i mossèn Joan Vinyeta de Vilafranca, entre d'altres, van ser models en els quals sovint es va emmirallar. Mai va pretendre copiar-los, perquè tot havia de ser genuí i original.

Estimava molt l'Església, patia perquè la volia més evangèlica, sense ombres de *tinglado*. Aquesta paraula per a ell volia dir moltes coses, però sobretot l'usava per a rebutjar el fet d'anar, de manera més o menys sofisticada, darrere els diners.

Celebrava la litúrgia amb gran cura, els objectes de culte sempre va voler que fossin de material noble i de bon gust: el sagrari de Xavier Corberó, el portapau de l'orfebre Tena (germà del bisbe), la custòdia (molt original) feta a Montserrat...

Molt ordenat, no es cansava de repetir que, especialment en els racons que no veu ningú, és on hi ha d'haver l'ordre més acurat. Tenia un afinat sentit de l'estètica. Sempre va mantenir-se atent a totes les transformacions de la ciutat. Fou un amant de la història i col·leccionista nat, sobretot de coses que no tinguessin cap mena de valor crematístic.

Quan era al Seminari, una malaltia va fer que li haguessin de col·lapsar un pulmó. Mai ningú no va veure aquesta mancança perquè res

va deturar l'entrega, a voltes heroica, d'aquest home de Déu. També és veritat que exigia molt als que tenia a la vora —“a los que más quieran afectarse”, ho deia sempre així (sembla que és una frase de sant Ignasi). En canvi, amb els més ferits i allunyats es mostrava sempre afable i indulgent. Per a ell, les persones eren totes molt importants, i s'havien d'atendre de manera exquisida, sobretot les més maltractades per la vida.

Tenia un interès especial per a conèixer de primera mà totes les realitats d'Església que anaven apareixent. Naturalment, va anar a les primeres reunions de la renovació carismàtica a Barcelona, es va apropar a Taizé, als Focolars, a la Civitate Christiana de Giovanni Rossi a Assís, va anar a la comunitat monàstica mixta de Bose a Magnano (Itàlia), a les dues taules (eucaristia i menjador) amb el cardenal Lercaro de Bolonya. Estava molt atent a les noves brotades que anaven sortint i, alhora, sentia una gran reverència pel bisbe i va voler obeir-lo sempre.

La seva vida va estar marcada per un gran ascetisme: menjar molt senzill, dormir poc i fer un temps generós de pregària davant del sagrari, una hora al matí i una hora a la tarda que defensava amb dents i ungles. No volia de cap manera que durant aquestes estones ningú s'atansés a dir-li res, i deia: “Si estigués reunit amb algú important entendríeu que no s'ha d'interrompre, oi?”.

Va prescindir dels diners tant com va poder. Veia que feia molt mal que l'Església hi anés al darrere, perquè n'enfosquia el missatge i ell no volia col·laborar a posar obstacles. Quan a última hora no paraven de fer-li ofertes per quedar-se la casa, semblava que, com més li oferien menys escoltava. Mai el van enlluernar les constants i quantioses ofertes, car deia: “Aquí no vindrien pas els pobres”. Estava encisat per la pobresa evangèlica i volia reposar als braços de la providència.

No es pretén pujar-lo al pedestal, sinó simplement evocar-lo amb afecte i gratitud i deixar-lo en el record com una gràcia.

La personalitat de mossèn Pere és gegantina i cantelluda, gairebé inabastable. Per tant, aquest petit treball no pot ser res més que una aproximació a la seva rica figura.

Apunts biogràfics

ORÍGENS FAMILIARS

Pere Oliveras Lapostolet va néixer a Barcelona, al carrer de Sants, número 214, el dia 27 d'octubre de 1923. Va ser batejat a Santa Maria de Sants el dia 3 de novembre del mateix any, on també va rebre el sagrament de la confirmació de mans del bisbe Miralles el dia 18 de gener de 1928, i va fer la primera comunió el dia 5 de maig de 1932.

El pare, Pere Oliveras Matavera, era ferrer, cristià, català i republicà. La família del pare era originària de Valldevià, a Vilopriu (Girona), però ell ja va néixer a Barcelona.

La mare, Adela Lapostolet Urrich, procedia d'Alsàcia-Lorena. El pare de la mare, Enric Lapostolet Bouquet, va venir a Barcelona per encarregar-se dels tints a la fàbrica del prat vermell de Sants. A casa de la mare es parlava amb tota naturalitat català, francès i alemany. La mare volia que el fill aprengués el francès i l'alemany, però ell no hi va posar gens d'interès i justet va aprendre una mica de francès per contagi, sense proposar-s'ho. Després se'n lamentava.

De petit el van enviar al col·legi Montfort, situat a la veïna plaça del Niño, que va desaparèixer en fer la rambla del Brasil. Quan el van enderrocar en va recollir el graó que tots els infants trepitjaven cada dia en entrar i sortir i el va guardar al costat d'altres pedres carregades de sentit (també va recollir plaques dels carrers desapareguts i el gran tronc d'un vell plataner, amb la creuera del qual va fer un altar). Després va anar al col·legi dels Maristes que encara existeix.

© del text: M. Montserrat Vime Bacardí, 2017
© de les fotografies: arxiu de Montserrat Vime, 2017
© del pròleg: Joan E. Jarque Juglar, 2017
© d'aquesta edició: Pagès Editors, S.L, 2018
C/ Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida
editorial@pageseditors.cat
www.pageseditors.cat
Primera edició: març de 2018
ISBN: 978-84-9975-952-4
DL L 141-2018
Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, S.L
www.bobala.cat

— imprès a **lleida** —

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.